

[Lannung.]

at der bliver så megen kontinuitet i retsudviklingen i Grønland, som muligt og rimeligt er. Det er indlysende, at der her foreligger en vanskelig opgave, hvor flere hensyn gør sig gældende.

Jeg er, når spørgsmålet er om den legale arveret, enig i, at der ikke kan deles efter hoveder, men at det har været naturligt at vælge den løsning, som gælder overalt i de fremskredne retssystemer, nemlig deling efter stammer og linjer.

Jeg må på den anden side lægge megen vægt på, at hensynet til de særegne økonomiske og kulturelle vilkår i Grønland søges varetaget gennem de særlige regler i kapitel 4, der jo, som vi ved, under de gældende økonomiske forhold indtil videre vil blive de hovedregler, der kommer til anvendelse i praksis. Spørgsmålet er, om det er sket i tilstrækkeligt omfang. Formuleringen er i øvrigt ikke helt klar og entydig i dette kapitel, som jo er en særlig nydannelse.

Med hensyn til lovforslagets affattelse, lovsproget m. v. konstaterer man med glæde, at det, bortset fra hvad jeg lige har nævnt, er over normalen. Det var vel kun, hvad der kunne ventes i betragtning af, at det grønlandske lovudvalg har udarbejdet forslaget, men det er nu alligevel altid rart, når forventninger bliver opfyldt. At skrive et godt lovforslag er jo i formel henseende en virkelig kunst. Jeg finder, at sproget er økonomisk, rammer, hvad det skal og ikke mere, dog at der som allerede antydnet er enkelte punkter, hvor det forekommer mig at dette ikke helt gælder eller at der i hvert fald er uklarhed; navnlig synes dele af kapitel 4 at savne noget i stringens og klarhed. Men også disse ting vil det være naturligt at se nærmere på i udvalget.

Når man i bemærkningerne til §§ 14-17 taler om det holografiske testamente, behøver man ikke at være grønlænder for ikke at forstå meningen. Jeg tør roligt vove en præmie, hvis der ud af ti almindelige danskere er mere end én, der ved, hvad dette meget fine ord betyder, så det havde været bedre, hvis det ikke var blevet anvendt. I øvrigt er jeg i hovedsagen som nævnt godt tilfreds. Lovsprog er jo altid af vigtighed, i særdeleshed for os jurister, og det gælder i særlig grad her, hvor det drejer sig om en arvelov — ikke om en

øjeblikbestemt lov, men om en lov, hvis hovedbestemmelser skal bestå frem igennem tiden — og mere end andre love udelukke fortolkningstvivil.

Grundlaget og forbilledet for lovforslaget er jo, foruden arvelovsudkastet eller forslaget, i betydeligt omfang dansk juras eller dansk lovkonciperings mesterstykke: Anders Sandøe Ørstedes arveforordning. Man har her haft et godt forbillede og en høj standard at leve op til.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, at tiden dog på grund af den skete samfundsudvikling snart er inde til at ertstatte den vel-tjente „arveforordning“; jeg finder anledning til at lyse efter en fortsættelse af de bestræbelser for at gøre den danske arvelovgivning mere tidssvarende, som fandt udtryk i det arvelovsforslag, der var til første behandling i landstinget i disse dage for 11 år siden. Det byggede på et fortræffeligt arbejde af arvelovskommissionen af 1936, og vi var ved et energisk og meget interesseret arbejde i landstingsudvalget, hvor der sad folk som Steincke, Ingeborg Hansen, Hauch og Rytter, ved at komme et godt stykke vej i retning af yderligere forbedringer af forslaget. Udvalget nåede imidlertid ikke at afslutte sit arbejde inden landstingsvalget i april 1947, og en ny udvalgsbehandling, der blev påbegyndt efter valget, nåede heller ikke til afslutning inden rigsdagssamlingens slutning.

I mellemtiden er der kun sket det i øvrigt værdifulde fremskridt, at vi ved den lille lov af 17. marts 1954 har fået arveklasserne indskrænket. Man afventer nu, forstår jeg, resultatet af fællesnordiske drøftelser, inden man vil gå til fremsættelse af forslag om en samlet ny arvelovgivning. Dette vigtige hensyn må man selvfølgelig bøje sig for, selv om jeg meget gerne havde set, at vi f. eks. snart kunne få indført det nye retsinstitut, kaldet forlodsret, der søgtes gennemført ved arvelovsforslaget, og hvis formål var at støtte arveladerens uforsørgede børn ved at give dem ret til forlods af boet at udtage det nødvendige beløb til underhold og uddannelse.

Spørgsmålet er imidlertid, om der ikke er felter, hvor vi kunne indføre en ny lovgivning allerede nu uden at præjudicere resultaterne af de nordiske bestræbelser, når henses til de i de andre nordiske lande gældende